

fundets Goder. Det er derfor, baade fordi det med temmelig Sikkerhed tør forventes, at Statstilskudet lettere vil naas, ved det af dette Mindretal stillede Ændring til en ny § 4 end ved det af Flertallet stillede Forslag, der ofte nok har mødt en saa afgjort Modstand i Thinget baade fra Regjeringens og anden Side, at et nyt Forsøg kunde synes at være ikke alene haabløst, men ogsaa unyttigt, da dette Mindretals Ændring ikke paa noget Punkt opgiver noget eneste af Forslagets Niemed, men ogsaa fordi den gamle Trængende vil være bedre sikret ved Mindretallets Ændring især hvor Midlerne ere tilstede i et begrændset Maal. Der vil Bestyrelsen for Hjælpekassen være stærkt fristet til, af Hensyn til Kommunernes Interesse, at være mere rundhaandet mod de midlertidige Trængende paa de Gamles Bekostning, end der af humane Hensyn burde have fundet Sted. Derimod kan Mindretallet ikke tro, at de midlertidige Trængende ville tabe Noget ved, at der til de gamle Trængende henlægges noget Bestemt, thi at afhjælpe midlertidig Trang hos yngre Familier er saa aabenlyst i Kommunernes Interesse, at det kun vil fordre hyderligere Anstrængelse for Bestyrelsen at skaffe de nødvendige Midler hertil til Veie. De to andre Ændringer dette Mindretal har tilladt sig at stille, ville blive begrundede i Thinget under Lovforslagets 2den Behandling.

Et Mindretal (Aberg, Chr. Jensen og Holch), skjønner ikke rettere, end at det vil være en naturlig Veie at gaa at udvide den saakaldte „frie Fattigunderstøttelse“ og at skaffe forøgede Midler til „de Fattiges Kasse“, hvis det ikke maatte lykkes at gennemføre tilfredsstillende Love om Sygekasser, om Forsikring imod Ulykkestilsælde, om Alderdomsforsørgelse for Ubemidlede samt en forbedret Fattiglov; men da disse Lovarbejder enten ere under Behandling i Rigsdagen eller antages at være under Forberedelse af Regjeringen, synes det ikke at være det rette Tidspunkt til at oprette Hjælpekasser med

Anvisning paa Statskassen, dels fordi nogle af de fortrængte Love ville lægge betydeligt Beslag paa Statskassens Midler, og dels fordi Statshjælp ydet til Selvhjælp ogsaa for den Trængende ubetinget maa være at foretrække for den direkte Understøttelse af en offentlig Kasse.

Skulde det imidlertid ikke blive muligt at gennemføre et Lov om Alderdomsforsørgelse med Statshjælp, da kan Mindretallet ikke se rettere, end at det fortjener Overveielse, hvortidt man kunde gaa den af et andet Mindretal (Christiansen) antydede Veie at lade Statskassen komine Kommunerne til Hjælp ved Forsørgelse af hæderlige Gamle og Svage, der have et billigt Krav paa at undgaa at ty til det offentlige Fattigvæsen; ligesom den af det nævnte Mindretal fremsatte Tanke formentlig ogsaa bør overveies af den Grund, at en midlertidig Ordning maatte skædes, selv om en af Staten understøttet Alderdomsforsørgelse for Ubemidlede snart træder i Virksomhed.

Förøvrigt er Mindretallet af den Formening, at det, efter at „De Fattiges Kasse“ ved Kommunallovene af 1867 og 1868 er kommen i Forbindelse med Kommunekassen paa en saadan Maade, at der er skabt en stor Ulighed i Behandlingen af de Trængende i Landets forskjellige Kommuner og aabnet Udgang til adskilligt Misbrug, vil være naturligt, om Regjeringen samtidigt med Udarbejdelsen af et Lovforslag om Fattigvæsenets Ordning ogsaa tog det hele Spørgsmaal om den „frie Fattigunderstøttelse“ under Overveielse, og i Forventning herom samt i Henhold til det Foranførte kan Mindretallet ikke slutte sig til det foreliggende Lovforslag.